

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6014/04
31.08.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "М", оснивача Т, чији је пуномоћник Д, против решења Министарства здравља Републике Србије број 531-02-00621/2004-02 од 8.11.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној 31.8.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Здравственог инспектора Министарства здравља Републике Србије-Сектор за организацију здравствене службе и здравствену инспекцију Одељења у Београду, број 531-02-521/2004-02 од 28.9.2004. године, као неоснована, којим је тужиоцу забрањено да обавља здравствену делатност коришћењем методе акупунктуре и применом хомеопатских лекова.

Поднетом тужбом тужилац је оспорио законитост решења туженог због тога што чињенично стање није правилно утврђено и због тога што није правилно примењено материјално право. У тужби је наведено да је првостепено решење непотпуно и нејасно, да је тако повређена одредба члана 199. став 2. ЗУП-а да није јасно зашто је тужиоцу забрањено коришћење методе акупунктуре и примена хомеопатских лекова, да првостепени орган није навео разлоге због којих сматра да је примена наведеног, противна одредби члана 66. Закона о здравственој заштити, да је поступио противно одредби члана 61. тачка 6. наведеног Закона јер није одредио време трајања забране, да није наведено по ком основу жалба не задржава извршење, да тужилац применом наведене методе и лекова обавља регистровану делатност а која подразумева и тераписке интервенције, да у управном поступку није одлучено да се у овом случају ради о новим и непровереним методама, нити то стоји обзиром да се акупунктура примењује већ 30 година а да се хомеопатски лекови могу купити у апотеци без рецепта а лекар има право да пацијенту препише било који регистровани лек за који сматра да ће побољшати стање пацијента, да је тужилац регистрован за обављање лекарских прегледа и амбулантних дијагностичких и терапијских интервенција, да је Законом о класификацији делатности и регистру јединица разврставања, у групи делатности 851 између осталог предвиђена и акупунктура и хомеотерапија и да оспорено решење не садржи све елементе предвиђене одредбом члана 196. став 3. ЗУП-а јер мора да има печат органа и потпис службеног лица. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Навео је да је оспорено решење потписао овлашћени службеник-заменик министра.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, суд је нашао:

Тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења, који одговарају стању у списима, у поступку инспекцијског надзора у ординацији тужиоца, дана 20.9.2004. године, о чему је сачињен записник, утврђено је да се у ординацији тужиоца, поред делатности за коју је извршен упис-ординација опште медицине, примењује и метода акупунктуре и хомеопатски лекови.

Код оваквог стања ствари и обзиром на одредбе члана 60. и 61. Закона о здравственој заштити ("Службени гласник РС" број 17/92.....18/02) правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, обзиром да је исто донето у поступку у коме нису повређена правила поступка која би била од утицаја на решавање ствари, да је чињенично стање правилно утврђено и да је правилно примењено материјално право.

Из утврђеног чињеничног стања и података у предмету произилази да је делатност тужиоца уписана као ординација опште медицине (област здравствени и социјални рад под бројем 85120-медицинска пракса). Према Закону о класификацији делатности и регистру јединице разврставања ("Службени лист СРЈ" број 31/26....71/99), наведена делатност, између осталог може се обављати и у приватним ординацијама и иста обухвата медицинске консултације и лечење у области опште и специјалистичке медицине које обављају

лекари опште праксе, специјалисти и хирурзи стим да ова делатност обухвата и медицинске консултације и лечење код куће (хитна помоћ). Међутим, ова делатност, према наведеном, не обухвата делатност парамедицинског особља као што су медицинске сестре, бабице, дадиље и физиотерапеути, која се сврстава у групу 8514. Према наведеном пропису група 8514 односи се на осталу здравствену заштиту становништва а подгрупа број 85142, између осталог, обухвата и хомеотерапију, акупунктуру и друго.

Обзиром на предње није основано позивање тужиоца на одредбе наведеног Закона јер медицинска пракса приватне ординације не може примењивати акупунктуру и хомеотерапију. У том смислу је у оспореном решењу и наведено да тужилац нема сагласност за обављање и наведених метода и да је то супротно одредби члана 66. Закона о здравственој заштити. Стога нису од посебног утицаја наводи тужбе да је реч о методама које се примењује јер делатност тужиоца не обухвата хомеотерапију и акупунктуру.

Стоји навод тужбе да је одредбом члана 61. став 1. тачка 6. Закона о здравственој заштити, на коју су се позвали управни органи, прописано да забрана рада и слично остаје док се не отклоне недостаци који су били разлог за изрицање забране, односно док се не испуне законом прописани услови за обављање делатности. Међутим, према одредби тачке 2. став 1. истог члана, у вршењу послова здравствене инспекције здравствени инспектор је овлашћен и да забрани спровођење мера и радњи које су супротне закону и на закону заснованим прописима. Обзиром на предње тј. могућност забране радњи које су супротне закону или на закону заснованим прописима и на утврђено чињенично стање, указивање тужиоца да решењем није одређено време забране, није основано.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да нису од утицаја на другачију одлуку. Такође, суд је имао у виду да су неки наводи тужбе били и наводи жалбе, који су у том поступку правилно оцењени.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 31.8.2005. године, У бр. 6014/04

Председник већа-судија,

Милена Саватић, с.р.

Записничар,

Милан Комленовић, с.р.

За тачност отправка

МН